

rettste Forskundskaab og hans bekyndte mathematiske Talent, lod rette det Spørgsmaal til ham, om han, under visse Forudsætninger] og Betingelser, vilde gjøre det Forsøg, jeg ønskede, paa at vinde Ansættelse i Staten. Denne Opfordring var aldeles ikke foranlediget fra ham selv, hverken directe eller indirecte. Hvad der forøvrigt er passeret i denne Sag hører ikke herhen, og af flere Grunde finder jeg mig ikke berettiget til her at indlade mig videre derpaa.

Jeg skal endnu gjøre en anden almindelig Bemærkning. Naar den ærede Rigsdagmand anførte, saavidt jeg forstod, at det var et Rettsfærdighedsstraf af den da fungerende Forskomsmission, at de Udsættelser, der fremkom fra samme imod det hidtil værende Skovbrug, som den havde erhvervet paa sine iøvrigt temmelig cursoriske Reiser paa nogle Uger, som den foretog til Stovdistricterne, kom til almindelig Kundskab, eller idetmindste at det kom til Afgjørelse, om disse Udsættelser vare berettigede eller ikke, da kan jeg ikke dert give den ærede Taler Medhold. Jeg troer, at det vigtigste Næmed for Regjeringen, efter at den var kommen til Kundskab om de Feil, der vare begaaede, var at forhindre lignende Feil for Fremtiden. Udsættelserne bleve derfor ogsaa nødtvungen meddeelte de Bedkommende, og de bleve advarede om at vogte sig for oftere at begaae de Feil, der vare paapegede. Desværre lade Feil af den Slags sig i Regelen ikke redressere, det vil sige, man kan undertiden afhjælpe Følgerne; men det, der er fæet, kan man ikke gjøre usæet. Skjøndt jeg ikke har særegen Forskundskaab, holder jeg mig dog overbevist om, at den Bevægelse, der den Gang bragtes ind i Forstetaten, navnlig ved de Udsættelser ved det hidtil værende Skovbrug, som den Gang bleve gjorte af Commissionen, have bevirket, at de tidligere Feil for Fremtiden idetmindste hovedsagelig er sjernede, og at denne Commissionens Virksomhed altsaa har havt sin gode Virkning for Skovbruget. At man derimod ikke offentlig har draget saadanne Feil frem, for at den Bedkommende, der har gjort Udsættelsen, skulde faae Ret over den, der har begaaet Feilen, troer jeg er meget forklarligt, da det alene kunde frænke Bedkommende uden at føre til noget praktisk Resultat. Regle-

ringen har fremdeles ved Foranstaltninger af de foreløbige Beskrivelser og Overlag, som bleve foretagne i 1852, og som navnlig her i Thinget ere blevene anseete for at være et gavnligt Stridt, vist, at man vilde virke hen i samme Retning, som Forskomsmissionen havde tydet hen paa. Endelig har man tænkt sig, at man ved Udarbejdelsen af fuldstændige nye Planer, og ledsagede af nøagtige Beskrivelser af Districternes nærværende Tilstand, engang skulde kunne bringe de saameget bestridte Spørgsmaal til Afgjørelse. Det forekommer mig ogsaa, at det fremgaaer af den ærede Talers Uttringer, at han med Hensyn til den Plan for et af de betydeligste Districter, der nu foreligger, har erkendt deels de Mands Dygtighed, der have udført den, og deels den Simplificering af de følgende Planers Udarbejdelse, som af dem er foreslaaet.

Jeg troer forøvrigt, at slige Planers egentlige Indhold ikke nogenstunde hensigtsmæssigt kunde tages under Bedømmelse af en Repræsentation, hvor kun faa Medlemmer kunne være sagkyndige, hvor altsaa Spørgsmaalet ikke kan blive grundigen afgjort efter en Debat imellem nogle faa Sagkyndige — der har været Lidet, hvor der har været yderst faa forkyndige Mænd tilstede i Rigsdagen — men det forekommer mig derimod, at en Offentliggjørelse af Instruxerne, for Planernes Udsættelse og af Planerne selv, er den Vej, paa hvilken man kan vente at opnaae et praktisk Resultat. En Kamp imellem to modsatte Ansuelser om, hvad der er det Rigtige, synes derimod ikke at egne sig til Afgjørelse ved en Stemmegivning i en Folkerepræsentation. Det er idetmindste min Ansuelse. Saavidt det er fremhævet, at, naar Kongen ser reserverede, om en saadan Plan skulde approberes, maatte Følgen deraf nu være, at Kongen og Rigsdagen i Forening skulde afgjøre Sagen, saa er dette en Slutning, der ikke er aldeles besøiet; thi Kongen afgjorde dette som den øverste administrative Magt og ikke som den lovgivende Magt; og jeg tvivler meget paa, at dengang, Kongen approberede Planerne ved sin Resolution, Kongen faldt paa, at det var en Handling af Lovgivningsmagten. Jeg troer, at man fremdeles maa være enig i, at slige Approbationer bør